

L'Olimpíada Popular de Barcelona 1936

(19 al 26 de juliol de 1936)

Roda de premsa amb la gent de la CUP Capgirem Barcelona i el President del CADCI davant la seu històrica d'aquesta entitat emblemàtica de Barcelona, 19 de juliol de 2016

Les Olimpíades Populares a Barcelona formant part d'una llegenda històrica d'un somni col·lectiu que el feixisme com sempre es va encarregar de truncar, malbaratar esperances d'un altre món es possible.

Però abans tenim que saber d'a on surt aquesta il·lusió, com es genera i que la desgracia.

Així, si busquem els seus antecedents i el perquè d'aquelles olimpíades a Barcelona, per entendre el perquè de les coses, tenim que situar-nos com a mínim uns anys abans, quan Barcelona amb l'exposició universal de 1929 està situada al món i si fa no fa en l'òrbita soci econòmica de l'Europa d' els inicis dels anys 30, la modernitat i els equipaments de l'exposició universal donaven peu a creure que era una ciutat prospera lo que pas a pensar que Barcelona podia ser una bona seu per als "XI Olimpíada de l'era moderna", per a això era una de les ciutat proposades; el comitè olímpic va visitar la ciutat de Barcelona el 1931 i en ella es van reunir i encara que no van prendre cap decisió definitiva tot feia pensar que en una propera reunió es duria a terme la decisió ferma d'aquest esdeveniment a la ciutat de Barcelona.

Però els esdeveniments polítics van començar per canviar el rumb d'aquesta història quan a Espanya en unes eleccions municipals de clar signe republicà van tindre com a conseqüència un canvi polític i es va proclamar la República, era el 14 d'abril de 1931, i una bona part de la burgesia i de les oligarquies del país es van espantar no van saber llegir el que representava aquell canvi polític com així ho analitza en diversos article de l'època, un dels periodistes més en voga d'aquells anys Francisco Madrid que ens diu "el 14 abril 1931 va tenir uns pocs dia d'efervescència i després tot va tornar a la normalitat", és a dir, aquella República no havia nascut per canviar cap política, i afavorir els

desprotegits obrers, tan sols era una maniobra política, una estratègia d'un sector especulatiu de la Monarquia.

Però no tots els capitalistes del país, van tindre la visió del periodista Francisco Madrid que tenia una bona capacitat d'anàlisi i en pocs dies la fugida de capital era considerable.

Però centrant-nos en el tema que ens pertoca de les Olimpíades, cal destacar per exemple que en aquells moments una segona reunió del Comitè Olímpic Internacional ja no es va celebrar a Barcelona, i que el seu principal avalador membre de la família Güell va fugir del país per por seguint l'estela del rei Alfons XIII.

Així va ser com un temps després el comitè Olímpic reunit en la ciutat de Los Angeles de Califòrnia va decidir que la seu de l'Olimpíada de 1936 fora Berlín, era una època en què encara Hitler no havia pujat al poder, de manera que es comptava amb una societat aparentment moderna i capaç de organitzar uns jocs Olímpics de "flair play".

Temps després i conforme els esdeveniments d'Europa observaven amb perplexitat l'aixecament del Nazisme a Alemanya, i una tímida resposta esquerrana amb el Front Nacional a França.

En una Catalunya, en una Barcelona social i políticament molt activa, des de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona en la seva secció d'esports i a través de la secció d'Excursions va néixer la idea de convocar una Olimpíada Popular que va passar-hi el tràmit de l'assemblea amb molt entusiasme per part de tot l'Ateneu Enciclopèdic, creant-se, immediatament el Comitè Català Pro Esports Populars que pretenia impulsar uns jocs completament amateurs i de caràcter popular i de Flair Play, (joc net) recuperant els valors del Barón de Coubertin impulsor de l'olimpisme, cal destacar de l'Ateneu Enciclopèdic a Francesc Parramón i Gumersindo Brunet i segur que havien moltes més, però aquestes dues persones citades van tenir càrrecs en aquest comitè que es va encarregar de portar endavant aquest projecte d'Olimpíada que si no es va celebrar va ser per l'aixecament feixista d'aquell 18 juliol 1936.

Després prendria les regnes de l'organització de l'Olimpíada el CADCI i el comitè femení de l'esport. Que des d'el seu local de la Rambla de St

Mònica acabarien per donar-li l'impuls i visibilitat que la ciutat i l'esdeveniment necessitaven

Cal destacar que per aquella olimpíada van respondre més de 26 països i nombroses representacions de diferents regions d'Espanya, No era una participació de nacionalitats si no mes aviat de la potenciació de l'associacionisme i de federacions esportives i culturals les que estaven ja feia uns dies entrenant a l'estadi de Montjuïc.

També cal destacar el compromís de la delegació alemanya i italiana marcats per la seva condició social ja no podien tornar als seus països d'origen cal destacar en aquest context a la nedadora alemanya Clara Thalman que immediatament l'aixecament amb el seu company van arribar a organitzar importants columnes de brigadistes internacionals. Cal complementar aquest article amb l'article de Valeria Giacomoni publicat a la revista "Enciclopèdic" núm 40 "La Olimpiada Popular de Barcelona 1936.

Manel Aisa Pàmpols

<https://www.youtube.com/watch?v=KiyD4r9I3mw>

Manel Aisa Reivindicat un local per l'Ateneu Enciclopèdic Popular Ruta Llibertària 2016